

Ter Attentie van :

**Inspecteur Van Vooren
Politie Zaventem**

Bijlage 04

bij brief van 1 oktober 2013

Werd Fatouma El Morabit vermoord of niet ?

1 Oktober 2013

PV BR .17.L7.001329/2010 daterende van 19/02/2010

Naima Mouali
Rijmelgem 10 bus 5
1932 Sint Stevens Woluwe
0487 555 892
naimamouali@yahoo.fr

Werd Fatouma El Morabit vermoord of niet ?

Periode van de feiten : tussen april en juni 2013

Dit verslag is gebaseerd op commentaren die ik verzameld heb van de familieleden van Fatouma El Morabit gedurende de dagen waarin ze in het ziekenhuis lag. Gelieve deze getuigenis als een basis te gebruiken om al de betrokken opnieuw te ondervragen.

De vraag is of het om een moord ging of niet. De bedoeling is om iedereen te ondervragen, en de twee thuisverzorgers van Soins-Chez-Soi die de oude dame diep gekwetst hebben op te sporen, om hun rekeningen te controleren voor corruptie geld, en om de camera opnames in het ziekenhuis te herbekijken tijdens de laatste uren van het leven Madame El Morabit's. .

De enige persoon die weet dat ik een zalig wederzien heb meegemaakt met Fatima, is de heer Azoulay, want ik heb haar vernoemd in mijn brief van 23 april 2013.

Fatima Boulaich is een dame van Marokkaanse afkomst die dicht in mijn buurt woont, te Denaeyerstraat 39 in Kraainem. Sinds ik Fatima ken (5 jaar), hoorde ik haar vertellen over de slechte gezondheid van haar moeder, Fatouma El Morabit. (Opgelet : gelieve Fatima (de dochter) en Fatouma (de moeder van Fatima) niet te verwarren. Ik was alleen bevriend met Fatima).

In het begin liep ik Fatima meestal tegen het lijf aan de bushalte in onze buurt, en op een keer vroeg ze of ik Nederlands kon, omdat ze een brief had gekregen waarvan ze niet alle woorden begreep. Ik heb haar ermee geholpen en zo is er een vriendschappelijke relatie ontstaan die uit een wederzijdse dienstbaarheid bestaat, net zoals familie.

Vanaf 2011 werd ons contact sporadisch omdat ik het drukker had en ik was steeds minder aanwezig in mijn eigen woning. Begin Februari 2013 liep ik haar tegen het lijf in de Colruyt te Evere. Ze vroeg of ik nog van die heerlijke cosmetica maakte, en zo herstart de vriendschap, nog hechter dan vroeger, omdat ik haar had uitgelegd wat ik heb meegemaakt met Daniel Renson en zijn bende gangsters.

Ik mocht haar moeder voor de eerste keer zien in maart 2013. Fatima voelde zich comfortabeler om vriendinnen te ontvangen in haar nieuwe huis, dat ze me wilde tonen. Haar moeder kan niet lopen of zitten. De moeder ligt voortdurend nadat ze een tweede heup had gebroken nadat ze van de trap was gevallen, kort na de verhuizing naar de nieuwe woning. Ze had al een eerste heup gebroken 10 jaar geleden, en nu de tweede. Beide heupen werd vervangen door protheses. Na de operatie, kreeg ze thuiszorg, niet van een professionele verpleegkundige, maar van een andere categorie verzorger van de firma "Soins Chez Soi", die haar dagelijks komt wassen en die haar bandages verfriste.

Fatima is een zachte vrouw en ze was de lieveling van haar moeder, omdat ze de mooiste

dochter was. Fatima heeft een zoon die ook een lieveling was en alles kreeg van zijn grootmoeder. Ik heb Fatima haar moeder zien eten zien geven met een grote tederheid en veel liefde om haar zo lang mogelijke levend te houden.

Tussen april en mei, ging de gezondheid van haar moeder achteruit. Naar verluidt ontwikkelde ze diabetes. De degradatie was snel. Haar arts heeft de slagaders van de benen van de moeder gereinigd omdat die vernauwd waren door de suikerziekte. Door de chirurgie kwamen er nog meer sneden op het lichaam die extra verzorging nodig hadden.

Gedurende de drie weken, voor haar moeder stierf, merkte Fatima veranderingen in de manier waarop de thuiszorger – een zwarte vrouw genaamd Rita – het fragiele lichaam van de oude dame met gedurfde bewegingen begon te behandelen. Fatima vertelde me dat Rita haar constant heen en weer bleef sturen om vers warme water te halen, en dat vond ze verdacht. Ze gluurde en ze had gemerkt hoe Rita met krachtige rukken met het lichaam van de oude vrouw omging. Er ontstond een woordenwisseling. Fatima vroeg haar om zacht met haar moeder om te gaan. De verklaring die ze van Rita kreeg was dat ze haar moeder niet meer alleen aan kon. Fatima bood haar hulp aan, maar Rita zei dat ze in de toekomst met een tweede thuisverzorgster zou komen. Dat gaf Fatima het vertrouwen dat haar moeder in de toekomst beter zal verzorgd worden.

Ze hebben me verteld dat op de dag wanneer de gevaarlijke verwondingen op het lichaam van Fatouma El Morabit werden aangebracht, Fatima zelf, haar zoon Badr, Naima de schoonzus (niet ik!) en Rachida, de zus van Fatima allen aanwezig waren in haar huis. Rita en haar collega kwamen binnen en vroegen aan alle gezinsleden de slaapkamer van hun moeder te verlaten. Ze en ze sloten de deur achter zich, om alleen te zijn met Fatouma El Morabit, de moeder. De verklaring waarom ze allemaal buiten moesten, was dat ze niet alles mochten zien, met in het bijzonder wat er onder de bandages is.

Een vreemd gedrag was toch nog op te merken : de thuiszorgers vroegen een oneindig aantal keren vers water te halen. “U hebt het eerste water nog niet gebruikt” merkte Fatima. “We hebben meer water nodig, gaat u maar weg en breng water”. Op een bepaald ogenblik gluurde Fatima toch, en ze dacht dat ze de beide thuiszorgers heel hard op haar moeder zaten te duwen, ze voelde dat ze iets deden met haar moeder, en ze wist niet hoe te belemmeren. Voor niemand was het duidelijk of de thuiszorgers met hun werk bezig waren of met iets anders. Na de thuiszorgers vertrokken, riep de oude dame – die zelden spreekt – met alle macht een paar keer "walad el haram!" (schurken!).

Dit is wat Fatima en Naima me vertelden enkele dagen voor de dood van Fatouma El Morabit. Om hoop te inspireren, zei ik: 'je moeder zal lang genoeg leven om eerst hierover te mogen getuigen, en pas daarna is ze in de handen van God'. Ik legde uit dat haar moeder bewust was van het geweld waarmee ze behandeld werd. Ze was lucide ook al hield ze geen logische conversaties meer. Het was naar aanleiding van deze uitleg van Fatima en Naima het geroep van Fatouma El Morabit anders begonnen te interpreteren, meer als een noodkreet, in plaats van de willekeurige gebrabbel dat haar moeder nu en dan hardop uitliet. Dit is een belangrijk detail voor het onderzoek. Fatouma El Morabit had afschuwelijke pijn geleden terwijl de twee zwarte thuis-verzorgers haar folterden.

De volgende dag had Rachida (Fatima's zus), een woord met Rita, de verzorgster. Deze laatste beloofde om heel voorzichtig te zijn, de volgende keer. Fatima's zoon, die hier in België is opgegroeid en die zielsveel van zijn grootmoeder houdt (omdat ze hem verwend heeft al heel zijn leven), beval zijn moeder om Rita weg te sturen en te vervangen. Maar net als in veel Marokkaanse gezinnen, telde de mening van een 21-jarige niet mee, met als gevolg dat de twee zussen het vertrouwen hielden in dezelfde thuisverzorgster. Fatima, die in Marokko is opgegroeid dacht dat ze betere prestaties van Rita kon verwachten door zich meer gastvrij en vriendelijker op te stellen, door Rita beter op te nemen alsof ze deel uitmaakt van het gezin, in de plaats van oorlog te voeren met haar.

Zo bood Fatima aan Rita om met haar thee te drinken. Rita toonde interesse in Marokkaanse thee. Voor de gelegenheid bereidde Fatima verschillende soorten broodjes en gebakjes om Rita plezier te doen, opdat ze haar moeder goed zou verzorgen. Dat was op zaterdag 25 mei 2013. Dat weet ik omdat Fatima me die dag had getelefoneerd om me uit te nodigen. Ik antwoordde dat ik bezig was en moe. "Laat me je voorstellen aan de dokter – ze bedoelde de thuisverzorgster maar dat kwam ik veel te laat te weten – je eet en je gaat terug naar je werk".

Ik moest mezelf echt verontschuldigen omdat ik die dag overvallen werd door een ongewoon zware vermoeidheid, waardoor ik mijn plannen beperkte tot de meest belangrijke taken, waaronder dit mafia onderzoek. Dat vond Fatima niet sympathiek, maar ik ben ergens toch blij dat ik niet ben kunnen gaan, anders kreeg ik nog de schuld van iets, of misschien was die Rita een spionne die meer over mijn omstandigheden te weten wou komen.

Het was pas in de dagen na het incident waarin de twee verzorgers samen op het lichaam Fatouma met drukten tot dat de huid rondom de prothesen barstte, dat de arts (Mevrouw D. Dupont) de bandages opende en ontdekt had dat de moeder van Fatima daadwerkelijk werd lelijk verwond. De huid rond de protheses in de heupen vertoonde diepe scheuren, en was verkleurd, en de heup-beenderen waren ontstoken. Dr Dupont merkte dat net voordien de moeder tekenen gaf van verbetering, en ze kon niet begrijpen waar de wonden vandaan kwamen.

Fatima had op dat ogenblik niet onmiddellijk het verband gelegd met de twee verzorgers, die ze zag duwen op haar moeder. Blijkbaar zaten ze op de protheses te duwen om meer interne wonden te veroorzaken dan alleen de huid te breken. Ofwel vergat Fatima dit uit te leggen aan de dokter, of ze was te verlegen om aan de dokter iets te zeggen over het geweld dat ze heeft gezien.

Ik denk dat die doctor Dupont heel goed comédie kon spelen. Ze wist wel waar de wonden vandaan kwamen.

Hoe zouden de thuisverzorgers – die geen verpleegkundigen waren – kunnen weten welke de precieze behandeling is om Fatouma El Morabit snel af te maken, zonder de medewerking van Dr Dupont ?

Hoe weet de bende van Renson dat Soins Chez Soi de firma is waarbij Fatouma El Morabit klant is ? Dit zal hoogst waarschijnlijk via de Dr Dupont zijn.

29 mei 2013

Op 29 mei 2013 liet de Dr Dupont een ambulance komen omdat volgens haar Fatouma El Morabit

nu echt in levensgevaar verkeerde. De hele familie ging mee (behalve ik) en aangezien er weinig bedden beschikbaar waren, hadden ze weinig keuze van hospitalen. Ze werd uiteindelijk naar het spoedgevallen van St Pierre ziekenhuis te Brussel, gebracht. Ze werd gebracht waar de bende haar wilde hebben. Het bleek dat in haar bloed te veel toxine zat. Naar verluid kreeg ze van de spoed-dienst baxters met antibiotica en ontstekingsremmende medicatie, als gevolg van de ontsteking in de wonden rond de prothesen, tot de arts besloten had dat een operatie nodig was om de prothesen te verwijderen.

30 mei 2013

De volgende ochtend vergezelde ik Fatima om haar moeder te bezoeken. Als ik me goed herinner, gingen we eerst naar St Pierre ziekenhuis. Daar werd ons verteld dat de vrouw overgebracht was naar Cesar De Paepe Ziekenhuis, een omdat er geen bedden beschikbaar waren in St Pierre. "Onzin", zei ik tegen Fatima, "wat met het bed waar ze al in lag?" Fatima belde haar zus op om haar te zeggen dat haar moeder in een ander ziekenhuis lag.

We kwamen aan om 10 uur bij de Geriatische afdeling in het Cesar De Paepe ziekenhuis, maar de bezoeken begonnen maar pas om 13:30 uur. We gaven de naam toch door, en men bevestigde dat Mevrouw El Morabit daar lag. We vroegen of we meer te weten konden krijgen over haar toestand. Fatima moest hiervoor met de dokter bellen. Om zijn uren te weten moeten we met het secretariaat contact opnemen. Dat heb ik die ochtend voor Fatima gedaan en ik heb op zijn minst achterhaald hoe hij heet; Men heeft de naam niet gespeld maar ik herinnerde me hoe zijn naam klonk. Ik denk dat het Dr NAMIAS Bernard is (<http://www.stpierre-bru.be/fr/hopital/orgmed.html>). Fatima moest om 12:30 uur terugbellen om met hem te praten. Fatima liet zoiets liever over aan haar zus, die mondiger is.

Ik kon het niet appreciëren dat een zieke en uitgeputte oude vrouw heen en weer gestuurd werd tussen twee ziekenhuizen, haar optillen en weer neerzetten "50 keer per dag" (bij wijze van spreken)... Ik adviseerde Fatima van onmiddellijk te veranderen van ziekenhuis en ik gaf haar betere adressen (Edith Cavell, St Michel, St Elizabeth) met de beste selectie van artsen in België. "In België mag de patiënt beslissen welke arts of ziekenhuis hij of zij wilt," zei ik.

Aangezien we tijd zat hadden nam ik Fatima mee naar Edith Cavell om te informeren over een transfer van een patiënt. De verantwoordelijke arts van de Geriatrie afdeling bij Edith Cavell – legde uit dat wanneer de familie besluit om de patiënt over te dragen, dan wordt de overdracht georganiseerd tussen de artsen onder de voorwaarde dat de patiënt mag worden verplaatst. Hij gaf zijn visite kaart mee en hij liet de beslissing over aan ons.

Fatima was overtuigd van mijn keuze. Bij Edith Cavell betaal je iets meer, maar die werken veel beter dan die anderen. Eenmaal terug in Cesar De Paepe ziekenhuis, waar de zus en de schoonzus aan het wachten waren op de start van de bezoeken om hun moeder te mogen zien, kon Fatima hen niet overtuigen om snel van ziekenhuis te veranderen. Het was geen kwestie van prijs, maar haar zusters dachten dat de beslissing voor een overdracht aan de arts overgelaten moest worden en niet aan "ons"... Haar zussen waren noch ontvankelijk voor wijzigingen, noch voor al de vreemde dingen die er aan het gebeuren waren. Zij geloven de dokters.

Ik zei vlakaf aan Fatima dat al die ziekenhuizen (en nog anderen die ik niet hierin ga citeren) waar ze haar moeder naartoe sturen bekend staan als slachthuizen bij het gewone volk. Mensen van boven de 65 jaar worden daar gewoon afgemaakt. Iedereen weet het, en niemand kan het bewijzen

omdat het allemaal gesofistikeerd wordt aangepakt dat niemand dat merkt (net zoals in dit verhaal, waarin een grote groep mensen meedoen aan de samenzwering). “Ze zal er niet levend uitkomen...” zei ik. “Ik ken 3 mensen (waaronder een sterk en gezonde buurman) die daar (in de ziekenhuizen die ik vernoemde) gestorven zijn. Ze zijn binnengegaan voor een kleinigheid zoals een bronchitis, en ze kwamen er nooit meer uit”. Ik zag hoe Fatima machteloos was ten opzichte van haar zussen.

Ik zag ook de verwoesting in haar gezicht toen ik een eng woord als 'slachthuis' gebruikte, maar het is ook zo. Ik vroeg me af of het iets te maken had met de budgetten voor de gezondheidszorg. Mensen boven de leeftijd van 65 zijn te duur geworden voor een maatschappij met een snel verouderende demografie. Dit is één factor. Een andere factor is dat het hier om een Marokkaanse gaat. Zouden ze echt een 73-jarige Marokkaanse die alleen maar op haar rug kan liggen levend houden? Een bijkomende factor is dat ze misschien het doelwit is van de heer André Azoulay die misschien vrienden heeft van Joodse afkomst in een universitair ziekenhuis vol incompetente studenten. (St Pierre ziekenhuis is een afdeling van de ULB, waar hij ongetwijfeld vrienden heeft bij Solvay). Met zoveel factoren tezamen, zag ik niet hoe deze oude vrouw het ging redden.

Het was 13:30 uur. Met vieren gingen we Fatouma El Morabit bezoeken in het departement Geriatrie van het Cesar De Paepe hospitaal. Daar kregen we te horen dat ze niet meer hier lag, maar dat ze terug overgebracht werd naar het St Pierre hospitaal om een operatie te ondergaan, “omdat dat ziekenhuis een specialist heeft en Cesar De Paepe niet”. Gewoonlijk is het de chirurg die zich moet verplaatsen en niet de patiënt. Ik vroeg me ook af waarom ze dat ons niet om 10 uur hadden gezegd, toen Fatima en ik naar haar mevrouw El Morabit vroegen.

Ik raadde Fatima aan om een verslag over de gezondheidstoestand van haar moeder vast te krijgen van die geriatrie afdeling van Cesar De Paepe (ze zouden de versie wel eens durven veranderen als ze zich bedreigd voelen). De zussen antwoordden nors "de dokter heeft het rapport". “Hoe heet de dokter?” vroeg ik (ik gaf de naam niet en Fatima zweeg ook). "Ah oui, c'est vrai, il s'appelle comment ?” zeiden de zussen, die niet kritisch alle elementen onderzochten.

Er stond een groepje van verpleegkundigen en ze stelden hen de vraag of ze mevrouw El Morabit hadden gezien. De verpleegkundigen wilden weten wat er was gebeurd met die vrouw. Het was op dat ogenblik dat ikzelf het verhaal van Fatima's zus (Rachida) hoorde vertellen, hoe slecht ze werd verzorgd. Gezien de emotie rond de angst voor het verlies van hun moeder, kwam het verhaal er in stukjes en beetjes uit. Iedereen kwam tot de vaststelling dat zoiets niet had mogen gebeuren.

Pas gedurende dat gesprek Fatima en haar zussen hadden, kwam ik te weten dat Soins-Chez-Soi de naam van het thuisverzorgingsbedrijf is, dat de thuisverzorger Rita heet (Fatima kende haar achternaam niet), en dat ze zelfs de naam van de tweede thuisverzorger niet hebben gevraagd. Het maakte me boos dat ze mensen binnenlaten, waarvan ze de namen niet weet en die dingen doen met haar moeder.

"Dat kan toch niet, Fatima. Als je van je moeder houdt, betaalt je voor echte verpleegkundigen, niet voor goedkope verzorgers. Je betaalt toch", zei ik haar. "Je kunt je niet voorstellen wat ik deed voor Rita, gewoon om haar het gevoel te geven dat ze deel is van de familie ... en kijk wat ze deed met mijn moeder”, betreurde Fatima. Toen hoorde ik meer over wat er gezegd werd toen Rita uitgenodigd werd om Marokkaanse thee te drinken met een brede keuze tussen honingzoete of

gezouten broodjes en koekjes.

Rita sprak met haar over Marokko en hoe erg ze geïnteresseerd is om naar dat land te gaan. Ik merkte het zelfde patroon van benadering op, zoals ik dat had meegemaakt met de tandarts Dr Leva en Colette, de kapster. Het is alsof al deze mensen (spionnen) door dezelfde persoon werden klaargestoomd. Met woorden zoals zeggen allemaal “zeer mooi land”, “lekker eten”, “goedkoper”, “lagere lonen”, en “net als Europa”... In het algemeen verwijst het commentaar naar “een goed leven”, maar dit is alleen waar voor iemand uit de hoge loon landen. Je hoort nooit commentaar over wat ze van de lokale mensen denken en hun levens conditie. Ik denk dat de lokale mensen in Marokko moeilijk over “een goed leven” kunnen meepraten.

De thuisverzorger toonde verder interesse in hoe de muntthee en broodjes te bereiden, en dat werkt op een fiere dame als Fatima. Ze is een keuken prinses. Ze houdt van lekkernijen maken en eten. Ik ook, maar ik zou aan die Rita hebben gezegd “zoek het zelf op op het Internet”, of ik zou heel snel gedaan hebben wat de zoon van Fatima gezegd heeft “buiten !”, en nog beter ik zou de politie hebben geroepen en een ambulance de dag van het voorval zelf.

Dan hoorde ik van Fatima een detail aan de hand van dewelke ik meteen wist dat de thuisverzorgers betaald worden om haar moeder van kant te maken. Rita zei aan Fatima dat ze werd uitgenodigd om een vakantie door te brengen in Marrakesh deze zomer. Het is op deze manier dat ze betaald worden door de mafia. Ze worden uitgenodigd voor een vakantie en ik denk dat ze heel veel pakken cash geld krijgen dat ze gewoon in hun valies of reistas steken en naar Europa binnen smokkelen. Ziet u ? Ze doen net als de gangsters dat doen in een film, die schikken stapels biljetten in een diplomatenkoffer en geven dat mee aan een huurmoordenaar, bijvoorbeeld.

Zo wordt ook het internationaal terrorisme gefinancierd. Zo wordt criminaliteit op Belgisch territorium gefinancierd door Marokko. Zo bepaalt iemand in Marokko de wetten in België, en België laat het toe.

Naar verluidt is Rita een zwarte Afrikaanse vrouw. De helper die Rita meebracht was ook een zwarte (ik weet niet of het een man of een vrouw was). “Hoe weet jij dat de helper van Rita een professionele verzorgster of gewoon een vriend van Rita is, of een dief ?” vroeg ik aan Fatima, gewoon om haar meer bewust te maken van het gevaar van *twee* vreemden in haar huis binnen te laten. De reden waarom ik deze vraag stel is dat ik me niet kan voorstellen dat een werkgever het transport en de uren gaat betalen van twee mensen om één klant te verzorgen. Er zijn twee mogelijkheden :

1. Of de collega van Rita's was geen verzorger, maar een schurk zoals Fatouma El Morabit het precisie heeft uitgeschreeuwd toen de criminelen de trappen afliepen om weg te gaan (zo heb ik het begrepen).
2. Of Soins Chez Soi is medeplichtig en heeft twee verzorgers aangesteld om Fatouma El Morabit te verzorgen

"Mag ik een factuur zien van Soins-Chez-Soi ?" stelde ik voor aan Fatima. Snikkend zei ze "het is te laat, de schade is berokkend". . "Mijn zus Rachida heeft al het papierwerk, en haar geest is niet met de papieren op dit ogenblik" verontschuldigde ze zich. Ik heb geen

gegevens kunnen verzamelen zoals een factuur waarop normaliter de datum en tijd van de prestatie en een identificatie van de verzorger(s) zou moeten staan.

Noch Fatima of haar zus zagen in wat ik probeerde te doen, met al mijn vragen. Ik durfde niets over de mafia van Renson en zijn bende zeggen, want dan zouden denken dat er iets met mij mis gaat. Of, ze zouden kwaad worden dat ik dit type problemen voor hen aantrek. Ik probeerde het volgende : "Kijk", zei ik, "als je dit geval niet documenteert met de verslagen van alle dokters die je moeder hebben behandeld voor, tijdens en na de operatie, en als er iets misgaat, kunnen ze samenzweren om jou te beschuldigen van de verwondingen van uw moeder, simpelweg omdat je de namen niet hebt van de verzorgers van je moeder niet thuis of in het ziekenhuis. Bovendien is de zaak complex gezien het aantal artsen die ertussen zijn bij de verschillende diensten van twee verschillende ziekenhuizen. Je zal nooit uit de gevangenis komen, heel uw leven advocaten moet betalen, en jouw zoonlief zal als een wees eindigen."

Toen schrok ze een beetje en ze gaf op zijn minst de naam van huisarts van haar moeder : Dr Dupont, avenue des Volontaires n ° 144, in 1040 Brussel, tel. 02/735 48 45, mobiel 0477 58.66.30. Dat was al iets.

31 mei 2013

Als ik me niet vergis werd de Fatouma El Morabit geopereerd op vrijdag 31 mei 2013 in St Pierre hospitaal en naar de afdeling Infectieziekten overgebracht. Ik heb nota genomen van de naam van de arts (dr. Konopnicki Deborah zul je haar hier <http://www.stpierre-bru.be/fr/consult/service/cetim.html> vinden).

We moesten maskers, jassen en handschoenen dragen om haar te bezoeken. Ik begeleidde Fatima een paar keer en ik had gemerkt dat de oude dame niet gevoed werd. Ze kreeg ook geen drank. Haar mond was droog, en het leek er erg op dat ze haar lieten uithongeren. Volgens Fatima hebben ze haar proberen te voeden in het begin, en ze hebben het terug uit haar longen moeten pompen.

Volgens een heel vriendelijke verpleegster van de nachtdienst kon het lichaam van mevrouw El Morabit blijkbaar geen eten meer te verwerken en dat de enige oplossing de Baxters waren met de voedingsstoffen, één tegen uitdroging en nog één met de medicatie.

3 juni 2013

Op 3 juni was de moeder in coma gevallen. Dat verbaast me niet als iemand geen eten krijgt. Fatima bleef bij haar gedurende twee nachten achter elkaar, en ze las de Heilige Koran voor haar.

5 juni 2013

Ik kreeg een telefoontje van Fatima op woensdag 5 juni omstreeks 15H00, met als nieuws dat haar moeder overleden was. Ze was 73 jaar oud.

Ik kwam aan omstreeks 17 uur. Het lichaam was toen al overgenomen door de verpleegkundigen

om gewassen te worden. Toen verlieten we allen het hospitaal, behalve de zoon van Fatima. Hij wou de afdeling niet met ons verlaten. Hij bleef kijken in de richting van de deur waar achter zijn oma verdwenen is met de verpleegkundigen. Om haar nog een keer te zien, bleef hij wachten tot ze met haar te voorschijn zouden komen.

Op weg naar de uitgang, vroeg ik aan Fatima en haar familie, "Heb je je moeder zien sterven? Was je met haar toen ze de overgang maakte? Heeft ze de kans gehad om iets te zeggen, voordat jullie afscheid konden nemen?" Fatima schudde haar hoofd. Haar zus legde uit dat ze met 4 waren in de kamer met mevrouw El Morabit, en ze hebben samen de hele middag verzen zitten lezen van de Heilige Koran. De vier mensen waren Fatima, haar zus Rachida, haar schoonzus Naima, en Atika, een vriendin. Ze zaten daar tot de verpleegkundigen vroegen hen naar de kamer voor een minuut te verlaten, zoals ze dat doen twee keer per dag om zorg te geven of om te schoonmaken...

Vanaf dit punt begreep ik niets meer van de rest van het verhaal, behalve dat wanneer Fatima terug haar moeder ging zien, ze haar eerst omhelsde zoals ze dat meestal doet. Haar moeder voelde niet meer dezelfde persoon aan in haar armen. Ze nam een kijkje naar het gezicht, en toen ze de bevroren ogen en de mond wijd open constateerde, gilte ze zo luid dat de hele afdeling naar die kamer snelde.

Ik vergezelde Fatima op weg naar huis. Rivieren van tranen rolden van haar wangen in de metro en op de bus. Iedereen wist dat het iets te maken had met Hem hierboven.

Ik bleef maar denken aan het laatste moment, wanneer de 4 dames werden gevraagd om de kamer te verlaten en terug te komen, een minuut later, om een dode vrouw te vinden. Het is veel te wreed.

Is het niet zo dat wanneer iemand sterft, de verpleegsters verplicht zijn de familieleden te waarschuwen om aanwezig te zijn voordat de stervende haar laatste adem geeft? Dit is niet wat er gebeurd is. Mevrouw El Morabit werd dood teruggevonden en niemand van de familie heeft haar daadwerkelijk zien gaan. Op basis van wat Fatima me vertelde, had ik ook niet de indruk dat er een arts bij was om haar moeder dood te verklaren, maar Fatima en haar familie letten niet op die dingen.

Op weg naar huis, vroeg ik aan Fatima om me de laatste scene nog een keer te vertellen, maar ik durfde haar niet te vragen of de tubes (voor de lucht toevoer) nog steeds in de neus van haar moeder staken en of de baxters nog verbonden waren aan haar lichaam, of was alles al verwijderd toen ze haar moeder voor het ze laatst zag. Geen enkel van de 4 dames scheen te hebben gelet op zulke details, noch hebben ze gelet op de duur, hoelang ze uit de kamer van hun moeder moesten wegblijven. Ze beseften toen nog niet dat hun moeder eigenlijk langzaam werd afgemaakt.

Op geen enkel ogenblik hebben ze weerstand geboden tegen het hospitaal systeem, hoewel ze zagen dat er dingen gebeurden die niet normaal waren. In plaats van zich te verzetten hadden ze de neiging om alles te accepteren, uit vertrouwen.

Fatima merkte op dat ik net zoals haar zoon was geworden. Hij was wantrouwig ten opzichte van het hospitaal, en hij bleef ook dezelfde soort vragen stellen als ik. Ze vond dat het niet goed was om het ziekenhuis en de doctors te betwisten. "Dat is de eerste redenen waarom je niet op voorhand wist waar je je moeder naartoe stuurde," antwoordde ik. "Weet je nog dat ik zei dat het St Pierre

ziekenhuis bekend staat als een slachthuis, en dat het onwaarschijnlijk is dat iedereen die ouder dan 65 er levend uitkomt ? Dat is de kritiek die ik heb ontvangen bij het algemeen volk. Zou jij de competenties van dat ziekenhuis nog altijd niet betwisten ? " Ze knikte en zei "maar je zag ook hoe mijn zussen hun plannen opleggen. "

Madame Fatouma El Morabit zou vandaag nog in leven zijn gebleven, hadden ze haar in een beter ziekenhuis gezet vanaf de eerste dag, en hadden ze Rita snel ontslagen of een andere firma voor thuiszorg genomen, en ze hadden de huis arts ook in vraag moeten stellen. In de plaats hiervan, hadden ze vertrouwen in het medisch milieu en ze hebben hierdoor alle beslissingen overgelaten aan de samenzwering tegen haar moeder. Als men alle beslissingen overlaat aan de medische sector, zal men nooit te weten komen wat ze in de hospitalen doen met de mensen die ouder zijn dan 65 jaar.

De reden waarom mevrouw El Morabit het doelwit is geworden van deze bende weten we niet. Dat laten we aan het justitie over om dat te achterhalen. De maffia van Azoulay hoort even over haar spreken, en hopla die moet eraan.

Er zijn twee mensen die me ooit met Fatima gezien hebben : Dhr. Daniel Renson and tandarts Dr Jean-Michel Triffaux.

Daniel Renson heeft me slechts één keer met Fatima samen gezien. Dat was in de zomer van 2010. Ze kwam af en toe naar de kantoorruimte (World Bureau of Marketing) te chaussée de Wavre 352, in Etterbeek. Op een keer op het einde van de dag, kwam hij langs in het kantoor en hij had de "galanterie" voor te stellen van ons naar huis te rijden (vandaag valt mijn frank dat hij gewoon wou weten waar Fatima woonde).

Zoals gewoonlijk mijd ik hem zoveel mogelijk. "Ik ga met Fatima mee. We nemen de metro" zei ik opdat hij niet zou weten waar Fatima juist woont. "Uw vriendin mag ook mee hoor." Ik vroeg aan Fatima of zij het OK vond. Ze accepteerde en bedankte hem zeer vriendelijk, maar hij lette zelfs niet op haar. In feite bezag hij haar zelfs niet toen hij binnen kwam.

"Fatima komt eerst naar mij", zei ik. Ik liet hem Fatima en ik samen afzetten voor mijn deur, en we hebben gewacht tot hij vertrok. We gingen naar binnen en we hebben over hem zitten te praten, hoe hautain hij was, eigenlijk vijandig... en hij kent haar nog niet eens. Ik begrijp het niet.

Ze is een fiere en modern geklede vrouw, (toen) zonder hoofddoek. Je zou haar voor een Spaanse nemen. Ze spreekt en verstaat Frans. Het was duidelijk leesbaar in zijn gezicht dat al wat Marokkaanse is hij niet kan luchten. In de grond mag hij me ook niet en hij is jaloers, hij toch bleef rond me heen hangen, en dan vraagt hij zich af waarom ik hem niet vertrouw en niet met hem wil werken.

Zoals u begrijpt aan zijn houding, is er nooit een ander contact geweest tussen Fatima en hem, en Fatima heeft nooit persoonlijke details zoals een telefoon nummer megedeeld aan Daniel Renson. Hij kent haar familienaam niet. Hij kan ook niet weten of Fatima in Zaventem, in Sint Stevens Woluwe of in Kraainem woont, aangezien ik juist aan de grens woon van al deze gemeenten. Hij weet alleen maar hoe ze eruit ziet.

In een brief naar Dhr Azoulay, heb ik ooit met veel lof over Fatima gesproken. Ik veronderstel dat Dhr Azoulay heeft geprobeerd te achterhalen wie Fatima is, door de vraag te stellen aan Daniel Renson. Het zou me niet verbazen dat hij als tipgever voor Dhr Azoulay werkt.

Doch, hoe komen ze aan haar familie naam en haar adres ?

Dat zou kunnen via een tweede mogelijke tipgever, de tandarts Dr Jean-Michel Triffaux, te rue du Vallon 20, 1210 Brussel. Fatima en ik hadden deze contact in het gemeen. Ik heb haar dit adres gegeven toen ik met lof over deze tandarts sprak, natuurlijk in vergelijking met Dr Leva die mijn gebit wou vernietigen ([zie bijlage 06](#)). Zij begon een verzorging bij Dr Triffaux in het najaar 2010.

Omdat we mekaar sindsdien niet meer hebben gezien, vroeg ze onlangs of ik nog naar dezelfde tandarts ging. Ik legde uit dat zonder recht op mutualiteit het een beetje te duur is om naar de tandarts te gaan op dit ogenblik. Ze zei : “Ik ga daar niet meer want hij verzorgde mijn tanden niet echt. Hij deed me heen en weer gaan, en betalen voor niks”, zei ze. Haar verhaal begon veel te lijken op mijn verhaal met Dr Leva. Op basis van haar verhaal, heb ik ook besloten van nooit meer naar Dr Triffaux te gaan.

“Hij vroeg vaak naar jouw, of ik je nog zie,” vertelde Fatima, “ik heb hem gezegd dat je aan het trouwen was, dat je heel gelukkig was en terug naar Marokko ging keren... Sindsdien zei hij niets meer”. “Zover ben ik nog niet, maar je hebt goed geantwoord... zeer zeer goed” zei ik, want Dr Triffaux begon stilletjes aan niet alleen maar op Dr Leva te lijken met zijn oppervlakkige verzorging, maar ook op Daniel Renson met zijn vragen over mijn komen en gaan, en over mijn hebben en houden. Sinds ik Dhr Renson van mijn mouw heb afgeschud, is er geen directe schakel meer tussen mezelf en de bende. Zouden ze Dr Triffaux dan hebben ingeschakeld om voor de mafia te spioneren ? Hij was toch iemand met een goeie reputatie, met goeie principes, echt “een brave jonge” ? Hij zou normaal toch geen gegevens over zijn klanten mogen doorgeven ? Of heeft de mafia hem ook iets beloofd ?

Dhr Renson weet dat Dr Triffaux mijn tandarts is, want toen hij voor mij het geld voorschot, heb ik hem het adres getoond, om hem te tonen dat het geld echt hieraan besteed ging worden. Toen hij zei dat hij ook van tandarts wou veranderen, gaf ik hem zelfs de gegevens. Zowel Dr Triffaux als Dhr Renson bevinden zich op loopafstand aan het Sint Joost plein. Uiteindelijk was Dhr Renson nooit naar Dr Triffaux gegaan.

Misschien heeft Dhr Renson het adres van Dr Triffaux doorgespeeld aan de mafia leider (Azoulay), opdat deze laatste naar Dr Triffaux zou stappen met een gelijkaardig voorstel zoals Dr Leva, en opdat hij het vieze werk van Dr Leva zou verder te zetten, tegen al wat hij maar wenst. Maar dan ook echt alles.

Aangezien Dhr Renson van iets moet leven, kan hij natuurlijk nog een stukje van de buit voor zichzelf houden. “Maak ze maar beiden kapot. U krijgt daarvoor wat u wil” zal hij wel gezegd hebben. Als hij geen geld kan maken met een slachtoffer, dan blijft er nog altijd eentje over.

Dr Triffaux zou wel iets gezegd hebben over de laatste keer dat ik bij hem een bezoek had gebracht samen met Fatima. Het is best mogelijk dat ze via deze doctor weten over welke Fatima ik het had

in de briefwisseling met André Azoulay, en waar ze woont.

Een andere mogelijkheid is dat de maffia de medewerking heeft gekregen van de mutualiteiten of het RIZIV om de naam van de doctors en de type verzorging te achterhalen.

Dus : de enige persoon die me zag met Fatima en die weet dat ze in mijn buurt woont, is de heer Daniel Renson, terug in 2009. Informatie over haar moeder en de verzorgers is gemakkelijk te vinden via de Belgische gezondheidszorg. De enige persoon die weet dat ik met Fatima omging is dhr André Azulay, want ik vermeldde dat in een brief. I wilde tonen hoe ik de band houd met mijn landgenoten hier in het buitenland. Ik dacht dat het belangrijk was voor hem en dat hij van zijn mensen houdt. Hij heeft ons inderdaad getoond hoeveel hij houdt van zijn eigen Marokkaanse volk. Het is hoogtijd dat zijn verborgen haat naar boven komt opdat alle Marokkanen het weten.

De groote vraag is waarom ?

Waarom werd Mevrouw Fatouma El Morabit vermoord ?

Overzicht van de bijlagen

[Bijlage_06_The Dentist Who Wants to Destroy My Smile_from the godfather_03 May 2013_NM](#)